

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Pavla Molka a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **V. P.**, zastoupen Mgr. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Helénská 4, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 53/2015 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Filipa Schmidta, LL.M., **se určuje** částkou 4 114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „žalovaný“) rozhodnutím ze dne 17. 4. 2015, č. j. OAM-38/LE-BE02-K01-2015, neudělilo žalobci mezinárodní ochranu podle § 12 až § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu.

II.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 30. 9. 2016, č. j. 49 Az 53/2015 - 26.

III.

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[4] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že žalovaný ani krajský soud se dostatečně nevypořádali s jeho tvrzeními, že v Podněstří, odkud pochází a které vyhlásilo v 90. letech 20. století autonomii, je v současnosti velice problematická situace. Například podle Zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států z roku 2013 se v Podněstří zhoršuje lidsko-právní situace, přičemž jsou zaznamenány případy mučení ze strany policie, nezákonného zatýkání

a omezování osobní svobody. V tomto regionu navíc aktuálně v důsledku ruského vlivu hrozí eskalace separatistických tendencí a konflikt podobný tomu ukrajinskému.

[5] Ve vztahu k humanitárnímu azylu pak uvedl, že by v zemi původu neměl zdroj obživy a zázemí, naopak v České republice má družku i možnosti výdělků. Je pravda, že krajský soud může přezkoumávat pouze to, zda správní orgán nevybočil při správním uvážení ze zákonných mezí, avšak správní orgán žádné detailnější úvahy k této otázce neuvedl, soud proto nemohl jeho odůvodnění řádně přezkoumat.

[6] K mezinárodní ochraně podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu stěžovatel namítl, že má v České republice družku, se kterou již roky sdílí společnou domácnost a mají zde zdroj příjmu. Podle krajského soudu měl stěžovatel možnost svůj rodinný život zachovat, pokud by jej řešil v řízeních o zrušení trvalého pobytu a o správním vyhoštění vedených podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“) má ve vztahu k azylovému řízení redukováný obsah a neposkytuje ochranu rodinnému životu vytvořenému na území České republiky. Řízení o udělení mezinárodní ochrany zároveň neslouží jako poslední prostředek v situaci, kdy selhaly možnosti ochrany soukromého a rodinného života podle zákona o pobytu cizinců. Podle stěžovatele měl však tuto analýzu provést žalovaný, nikoliv krajský soud. Žalovaný tak nicméně neučinil a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Výklad krajského soudu je nadto nesprávný, neboť podle doktríny i judikatury může být ve výjimečných případech ochrana podle § 14 odst. 2 písm. d) zákona o azylu vztažena i na cizince s rodinným zázemím vytvořeným na území České republiky, a nikoliv jen v zemi původu, a to i poté, co selhaly prostředky zákona o pobytu cizinců.

IV.

[7] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[8] Vzhledem k tomu, že se v projednávané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, zabýval se Nejvyšší správní soud v souladu s § 104a s. ř. s. otázkou, zda podaná kasační stížnost svým významem přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Není-li tomu tak, Nejvyšší správní soud takovou kasační stížnost odmítne jako nepřijatelnou. Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS, v němž interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle výše citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně vyřešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Nejvyšší správní soud neshledal v posuzované věci přesah vlastních zájmů stěžovatele ani zásadní pochybení krajského soudu, které by mohlo mít dopad do jeho hmotněprávního postavení. Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž poskytuje dostatečnou odpověď na uplatněné kasační námítky a stěžovatel ve své stručné argumentaci nevyložil žádné důvody, které by svědčily pro odklon.

pokračování

[10] Ve vztahu k námitce týkající se situace v Podněstří Nejvyšší správní soud uvádí, že situaci v této oblasti se zabýval již v rozsudku ze dne 17. 2. 2012, č. j. 2 Azs 36/2011 - 122. Podstatné však je, že stěžovatel v průběhu správního řízení netvrdil žádné dostatečně individualizované a azylově relevantní důvody, které by vyplývaly ze specifické situace v dané oblasti. Jak vyplývá z rozhodnutí žalovaného, stěžovatelova žádost byla založena zejména na důvodech ekonomických a rodinných. Žádost přitom stěžovatel podal teprve poté, co mu nebyl prodloužen pobyt v České republice podle zákona o pobytu cizinců. Ve vztahu k Podněstří stěžovatel uvedl pouze to, že nepochází z Moldavska, ale právě z Podněstří. Tuto námitku přitom vznesl toliko při vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. S ohledem na uvedené proto Nejvyšší správní soud uzavírá, že krajský soud i žalovaný se situací v Podněstří zabývali dostatečně a své závěry podložili aktuálními a dostatečnými podklady.

[11] Humanitárním azylem se Nejvyšší správní soud zabýval rovněž v řadě svých rozhodnutí (například rozsudky ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 - 55). Z této judikatury vyplývá, že je na uvážení správního orgánu, zda humanitární azyl udělí, či nikoliv; míra volnosti uvážení správního orgánu je limitována pouze zákazem libovůle. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře specifikoval skutečnosti, které jsou obvyklými důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů, tím však není stěžovatelem uváděný důvod, tj. ekonomické problémy, resp. těžké životní podmínky (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 12. 2010, č. j. 8 Azs 16/2010 - 79).

[12] Poslední námitka se týká stěžovatelova rodinného života. K rodinnému životu žadatelů o mezinárodní ochranu a dopadu čl. 8 Úmluvy se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v mnoha rozhodnutích. Krajský soud přitom z těch stěžejních vycházel a jeho závěry jsou s nimi v souladu (rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Není přitom pravda, jak namítá stěžovatel, že by se posouzením této otázky zabýval teprve krajský soud, který svou úvahou nahradil chybějící odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Z rozhodnutí žalovaného je totiž zřejmé, že se rodinným životem stěžovatele také zabýval, a to včetně požadavků vyplývajících z čl. 8 Úmluvy.

[13] Nejvyšší správní soud se neztotožňuje ani s námitkou, že závěry krajského soudu, resp. žalovaného, jsou nesprávné. Je sice pravda, že podle judikatury v předchozím odstavci může za výjimečných okolností znamenat zásah do soukromého a rodinného života již samotné vycestování. Je však zřejmé, že ve stěžovatelově případě tomu tak nebylo, stěžovatel ostatně existenci výjimečných okolností ani nenamítal. Krajský soud proto správně uvedl, že stěžovateli nic nebrání, aby svůj rodinný život realizoval v zemi původu svého či své družky. Správný je také závěr, že rozpor s čl. 8 Úmluvy měly posoudit primárně orgány ve správním řízení o vyhoštění. To bylo stěžovateli uloženo, a pokud s výsledky tohoto řízení nesouhlasil, měl využít prostředky zákona o pobytu cizinců (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19). Ani v tomto ohledu proto podle Nejvyššího správního soudu nedošlo k pochybení.

[14] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tedy poskytuje dostatečnou odpověď na námitky uvedené v kasační stížnosti a Nejvyšší správní soud neshledal žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Proto kasační stížnost jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s. odmítl.

[15] Výrok o nákladech řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Stěžovateli byl krajským soudem ustanoven advokát podle § 35 odst. 8 s. ř. s., podle jehož poslední věty platí, že zástupce ustanovený v řízení před krajským soudem, je-li jím advokát, zastupuje navrhovatele i v řízení o kasační stížnosti. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (§ 35 odst. 7 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Při přiznání odměny v dané věci Nejvyšší správní soud určil odměnu výše uvedenému advokátovi ve výši 3 400 Kč [jeden úkon právní služby po 3 100 Kč dle § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, s přihlédnutím k ustanovení § 11 odst. 1 písm. d) téže vyhlášky (návrh ve věci samé), a jeden režijní paušál po 300 Kč za jeden úkon právní služby dle § 13 odst. 3 téže vyhlášky]. Částka 3 400 Kč poté byla navýšena o částku 714 Kč odpovídající DPH ve výši 21 %. Celková částka 4 114 Kč bude k rukám advokáta vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2016

Mgr. David Hipšr
předseda senátu